

bruar-Kontoen kom frem, gav det ikke Anledning til ny kriminél Tiltale eller Erstatningsansvar. Jeg tror derfor, at hvis jeg havde været Dommer, havde jeg staaet Side om Side med de andre, og jeg tror, det vil være et Misbrug af Offentlighedsprincippet, hvis vi vil gaa over til at gennemføre det saaledes, at man kommer til næsten at brændemærke enhver, der bliver omtalt under en Sag, idet han bliver slået frem for Offentligheden, selv om det saa bagefter viser sig, at Manden er fuldstændig uskyldig. Jeg mener altsaa, at den Fremgangsmaade, som Kommissionen har fulgt, er i Overensstemmelse med Loven, ligesom den er i Overensstemmelse med det, jeg har udtalt som min Mening i December 1922 og i Januar 1923. Følgelig maatte det være det ærede Medlems Pligt og ikke min at søge gennemført en Ændring, som han dog sikkert ikke vilde have kunnet faa gennemført.

Det ærede Medlem kom dernæst ind paa, at det vilde have været heldigt, om Landmandsbankens Sammenbrud var kommet i 1921 i Stedet for i 1922, og udtalte, at Bankinspektøren greb ind „udefra foranlediget“ — saaledes faldt det ærede Medlems Ord —, og det ærede Medlem siger videre, at hvis Sammenbrudet var kommet i 1921, vilde Ulykken ikke være blevet nær saa stor. Maa jeg dertil sige, hvad det ærede Medlem for Resten ved eller burde vide, at det ikke er rigtigt, at Bankinspektøren greb ind „udefra foranlediget“; det er offentligt sagt, at Bankinspektøren greb ind, fordi det Medlem af Ministeriet, der har med Bankvæsenet at gøre, foranledigede det (*Rode: Paa Foranledning af en anden!*). Altsaa fordi det Medlem havde foranlediget det (*Rode: Paa Foranledning af en anden!*). Altsaa var det ikke udefra foranlediget (*Rode: Udefra foranlediget!*).

Formanden: Det ærede Medlem bør ikke diskutere fra sin Plads.

Justitsministeren (Rytter): Det er Ministeren, der har Ansvaret, og Ministeren greb altsaa ind i Juni 1922. I 1921 blev der heller ikke fra radikal Side sagt noget om, at man vilde have en Undersøgelse i al Almindelighed. Det vilde ogsaa have været meget vanskeligt for de Radikale at sige, thi vi har jo set, hvorledes den radikale Finansminister har udtalt sig — og vi har beundret det —, da Etatsraad Glückstadt befandt sig i, som det blev sagt i Gaar, den nedadgaaende Linie. Men vi maa ikke glemme, at ogsaa i 1921, som det ærede

Medlem omtalte, saa selvfølgelig vedkommende Minister paa ham paa samme Maade, f. Eks. den Gang Landmandsbanken havde Jubilæum i Oktober 1921. Hvad skrev da den daværende Finansminister, den Minister, som det ærede Medlem Hr. Rode har sluttet sig til i en længere Aarrække? Han skrev: „Jeg iler med at lykønske Banken til, at der i Spidsen for den staaer en Personlighed, hvis Lige dansk Bankvæsen ingen Sinde har kendt i Evnerigdom, Villiesikkerhed og verdenskendt Indsigt og Vidsyn“. Og den tidligere Minister slutter med en Udtalelse om, at Landets økonomiske Trivsel er knyttet til Bankens Virksomhed. Saaledes var Ordene (*Rode: Hvad er det for et Dokument, De læser op?*). Jeg har nu anført, hvad den tidligere radikale Finansminister... (*Rode: Hvorfra har De det?*)... Dr. Brandes har udtalt ved Landmandsbankens Jubilæum. Det var hans Ord. Jeg mener derfor, at naar det ærede Medlem Hr. Rode udtalte, at der blev grebet ind ude fra, saa er det forkert.

Det ærede Medlem kom dernæst ind paa Spørgsmaalet om Bankinspektør Greens Udnævnelse til Nationalbankdirektør og sagde, at det var forkert, at denne Mand blev udnævnt til Nationalbankdirektør, medens han sad i Kommissionen. Jeg kan ikke se, at der er noget forkert i dette, og jeg gad vide, hvorledes man ellers skulde forholde sig med en Kommission, hvis Medlemmerne ikke kunde gaa over i andre Stillinger. Nationalbankdirektør Green blev nemlig ikke udnævnt af Regeringen til Stillingen i Nationalbanken, han blev heller ikke udnævnt af Bankdirektørerne dertil, han blev valgt af Repræsentantskabet for Nationalbanken, det Repræsentantskab, som netop har Pligt til at kontrolere Nationalbanken. Hvad deri kan være at kritisere, kan jeg ikke indse. Jeg finder det umuligt at gennemføre en Lov, der skulde sige, at det ikke kunde ske, eller i alt Fald, at vedkommende Mand skulde gaa ud af Bankkommissionen; det vilde heller ikke have været til Gavn for Situationen, hvis det var sket.

Det ærede Medlem Hr. Rode kommer dernæst ind paa Spørgsmaalet om de Ballinske Aktieselskaber, Ballin & Hertz og De forenede Skotøjsfabrikker, og dvæler der navnlig ved dette, at der af de 9 Mill. Kr. blev udbudt 2 Mill. Kr. gennem Landmandsbanken. Der var det frygtelige, at disse 2 Mill. Kr. skulde være tilfaldet nogle Mennesker, der saaledes havde modtaget Bestikkelser. Der var 400, der nød denne Fordel, der medlte sig 2 700, Navnene paa